

Plák, cože?!

Kde se tu vzal, nevím, ale najednou!

Jsem člověk smířlivý a štěkot Jpsů v sousedství mi nevadí. Křik sousedů, když se hádají, je mi jedno. Jó, když na mne sousedka vyrukuje, že za to, že se jí ten její opil, můžu já, nechám na sebe křičet. Pak pokrčím rameny a prohlásím něco ve smyslu „tak jo“.

Život je krásný, příroda je nádherná. Svět je taky úžasný, máme nádhernou planetu, plnou lidí, zvířátek i květin. Jdeme do lesa na procházku,

či na houby... To bych rozvedl, s dovolením: Když jsme šli s dětmi a manželkou na houby, byl jsem na houby. Zatímco jsem já nic nenašel, a to jsem vždy lesní delegaci vedl, za mnou cupitaly malé dcerky a nacházely toliko houbiček a chechtaly se mi: „Táto, já už jich mám pět!“ a druhá, že prý osm. Nevadilo mi to. Ale předstíral jsem, že se zlobím, proč jsem tak houboslepý.

Zpět k příběhu: Nejhezčí na světě je jaro. V tom se asi shodneme všichni. Léto je příjemné, podzim barevný a v zimě nám v práci dají pár dní volna kvůli těm svátkům.

Ale jaro? Tu začíná znova život. Příroda se začne zelenat tou čerstvou zelení, na komín se vrátí do svého hnízda čápi a pak rozkvetou stromy a hurá, bude slivovice, nebo i broskvovice.

Jenže mně se stalo s příchodem jara něco hrůzostrašného, nepochopitelného, katastrofického, deptajícího a hororového! Přilétl jakýsi pták.

Předesílám, že proti ptactvu nemám vůbec nic, dokonce ani vůči čápům, co loví mé starší jedince, tedy žáby. Přeci jen jsem ještě pulec, tak se bát nemusím. Ti menší ptákovití třeba loví dotěrný hmyz. Tím samozřejmě procentuelně snižují výskyt otravných much a komárů v našich domovech. Představte si, kdyby ptáci nepojídali otravovatele našich poklidných večerů, množství otravovatelů by se zvýšilo. Opravdu proti

ptactvu nemám jedinou výhradu. Až na jednu výjimku. Jak jsem osvětlil, ptactvo je užitečné a dokonce i zpěv ptactva je příjemný, pakliže...

Ještě doplním: Žijeme ve světě, mimo jiné, i zvuků. Že mi před několika lety nějaký železniční pracovník změnil zvuk železničního přejezdu, prostě jsem si za nějaký čas zvykl a zase začal souvisle spát. Naučil jsem se i přijmout tramvaj. To jsem bydlel v Liberci. Ta ne, že jen hlučí, ale i otrásá barákem. Tam to trvalo déle, ale za čas jsem se naučil zase spát jako miminko.

...pakliže nepřiletí pták z bůhví jaké Tramtárie, asi nováček, co ještě nemá hnízdo, nebo idiot, co zapomněl, kde bydlí. Vybral výbornou lokalitu, asi ho to stálo hodně ptačích peněz. A vůbec, teď jsem se zamyslel, jak účetní ve firmě

účtuje vlaštovkám a vrabcům nájem. Musím se ho zeptat.

Ale zpět k mému problému. Výše zmíněný pták se rozhodl, že bude bydlet hned vedle mého střešního okna. Bohužel pod tím oknem bydlím a hlavně spím já!

Přišlo jaro, přilétl pták a pulec od 4:55 dvacet sedm sekund nespí. Proč? Pochopil jsem hlášku, něco ve smyslu: ‚ptáci řvou a kytky smrděj‘. O kytkách jen dobře. Onen ptáca obecná, neb neznám jméno ráno - Pozor! Velmi brzy ráno! Já chodím spát tak okolo jedné, takže 4:55 je pro mne půlnoc - se prostě rozhodl, že před pátou bude mít přednášku k okolním okřídlenecům. A myslím, že ten můj je velmi vážený okřídlenec, neb jeho přednášky trvají okolo půl hodiny.

Ptákošéf, bydlící kousek od mé postele, pravidelně přednáší bez ohledu na to, že budí pulce. Ptám se proč? Proč já? Proč? Vždyť jsem muzikant a hudební sluch mám. Tak proč?!!! Proč neintonuje?!

Jsem pulec výjimečný, vybavený hudebním sluchem. Rozpoznám tóny falešné od správných. Očividně, lépe

řečeno, sluchovidně... Aha, teď jsem se do toho zamotal. Jinak: Sluchoslyšně... hmmm ...přemyslím... Líp to napsat nelze. Mám vystudovanou hudební teorii. Znáám stupnice, co nezná spousta muzikantů. Umím do notové osnovy napsat akordy, co si někdo vymyslí. Ale ptačí stupnici jsem nepochopil. Tak například: jeho Tubliliky, tublidá. Rozeberme si to: Tubliky bych ještě do notové osnovy nějak vměstnal. I když s velkými výhradami. ‚Tublidá‘ se nelze napsat nikam, do žádné osnovy, ani na toaleták, škrábalo by to. Je to mimo chápání. Proč mají ptáci jinou představu o zpěvu? Mnozí básníci tkou verš: ... „a ptáček krásně zpíval“ ... To asi nezažil to, co já. Peklo, pulčí peklo!

Já už to uzavřu, nechci vás zdržovat mým stěžováním. Prostě, kdybych toho ptáka chytil, tak mu nezakroutím krkem, ale naučím jej lidskou hudební stupnici. Kdyby nepochopil, tak ho převezu k nějaké hudební skupině, jež zpívá jako ptáci. Tam ať ve spokojenosti dožije.

Trvalo to celé asi tak týden pulčího nespánku. Asi měla jeho budoucí ptačice dříve postavený barák. Tak se odstěhoval. Přejí jim krásná malá ptáčata. A na střechu vedle střešního okna jsem napsal adresu nejbližší hudební školy. Pro jistotu.

Uf, to byl týden.

Váš Hypulík

